

EDICE PEVNOST

JOSEF PECINOVSKÝ

VLÁDCE ARESTONU

SCI-FI THRILLER

JOSEF PECINOVSKÝ

VLÁDCE ARESTONU

JOSEF PECINOVSKÝ

VLÁDCE ARESTONU

Copyright © Josef Pecinovský, 2017

Cover Illustration © Žaneta Kortusová, 2017

Cover Art © Lukáš Tuma, 2017

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2017

ISBN 978-80-7557-409-1 (pdf)

Obsah

Prolog – kousek nebe	5
KAPITOLA 1	
Návrat do kosmu	8
KAPITOLA 2	
Dozvuky útěku	22
KAPITOLA 3	
Únos Sabineka	47
KAPITOLA 4	
Volební kampaň	68
KAPITOLA 5	
Zéloti	87
KAPITOLA 6	
Temný svět	109
KAPITOLA 7	
Slepec	130
KAPITOLA 8	
Atentát	147
KAPITOLA 9	
Jádro Arestonu	176
KAPITOLA 10	
Pontisté	200

KAPITOLA 11	
Stavitelé Arestonu	231
KAPITOLA 12	
Areston se vrací	246
KAPITOLA 13	
Zrada	261
KAPITOLA 14	
Gardisté proti Zélotům	281
KAPITOLA 15	
Projektil	312
KAPITOLA 16	
Pád Arestonu	341
Josef Pecinovský	361

Prolog – kousek nebe

„Areston prolétl periheliem a nyní se opět vzdaluje od Slunce. A také od Země.“

Spal jsem neuvěřitelně tvrdě a během spánku mě přepadla tato myšlenka. Naprosto přirozeně. To, co jsem vyjádřil dvěma obyčejnými větami, byla totiž realita.

Blízko, byl jsem tak blízko!

Na dosah ruky jsem měl svět, který je mým domovem, a z něhož mě vytrhla zvůle mocných. Na dosah ruky se nacházela má rodná planeta a záleželo jen na vůli některých lidí, zda se na ni budu moci opět vrátit.

Ale zatím jsem pořád tady – a se mnou dalších asi sedmdesát tisíc obětí neuvěřitelné zvůle, v duté kouli plné tragických osudů, přesycené smrtí, kypící zlem a zmarem.

Náhle mě zaplavila panika. Něco, co se mi nestalo od prvních dnů, kdy mě sem dopravil trajekt a kdy mě vyvrhl plastický tunel na podlahu přijímače.

Co jsem si to právě naplno uvědomil? Jsem snad nemocen? Ano, jsem nemocen. Jsem nemocen zmařenou touhou po domově.

Jen jsem si namlouval, že snahou o uspořádání poměrů na Arestonu něco změním, jen jsem si namlouval, že se stanu dobrodincem. Když mapuji posledních osm let života – a byl to vůbec život? – vlastně se jedná o jeden tragický omyl za druhým... zůstala za mnou jen krvavá stopa. Kolik lidí jsem zabil, kolik lidských osudů jsem zmařil, ať už to bylo v sebeobraně nebo ne?

Co nejhoršího tady může člověka potkat? Vždyť smrt je pro poutníky vysvobozením! Proč je tak vysoká úmrtnost? Protože poutníci smrt sami vyhledávají, a nemají-li dostatek odvahy k sebevraždě, pozvou si Černé jezdce, kteří jejich zbožné přání bez váhání splní.

Jako kdyby mě ta masa těžké hmoty chtěla zavalit. Stěny cely se k sobě přibližovaly, strop klesal a má bídna duše se sytila strachem z toho, co bude následovat.

Zavřel jsem oči a viděl jsem kolem sebe zrůdnou vidinu z přerušného snu; viděl jsem to, co přece nemohlo nikdy existovat, viděl jsem to, co si nutně musela vybájit má fantazie, aby mě odtrhla od reality všedního dne, všední noci, všední šedi Arestonu, té vraždící koule plné lidské zloby, plné neštěstí, plné hrůzy a děsu, plné všeho nejhoršího, co člověk dokázal vymyslet, aby zničil druhého.

Koule plná závisti. Koule plná zloby. Koule plná zločinu.

Jistě, zdaleka ne všichni naši druhové byli zločinci, ale už se jimi stali. Nebo se jimi stanou. Byl jsem já zločinec? Vlastně ani nevím, čím jsem byl, ale jistě jsem se už zločincem stát stihl.

A můj ušlechtilý záměr vnést do zdejších poměrů lidskost ztroskotal tak žalostně, že to hůř ani dopadnout nemohlo.

Proto se teď tady krčím v rohu maličké cely, uzavřené ze všech stran, a mám děsivý strach z toho, že mě její stěny rozmačkají, jako kdyby mělo vůbec nějaký smysl ještě dál žít.

Osm let. Ještě osm let! Osm krát tři sta šedesát pět... To je počet dní, které tu ještě musím prožít, a protože roky jsou i tady přestupné, tak ještě o dva víc!

Moře. Modré odrazem oblohy, hluboké, nekonečné, symbol věčného pohybu, s bílými krajkami na hřebenech vln, slané a mokré. Stýská se mi po něm? Nevím.

Hory. Namodralý hřeben na obzoru, tyčící se kamsi vzhůru, až ke slunci, okrášlený bělavými plochami ledovců, s hlubokými údolími plnými bystřin, protkaný vodopády. Stýská se mi po nich? Nevím.

Roviny. Zelené, nekonečné, pokryté travinami povlávajícími ve větru, poseté paletou pestrobarevných květů, oživené bzučícím hmyzem. Stýská se mi po nich? Nevím.

Města. Plná betonu, cihel, suti, parků, ulic, automobilů, anonymních chodců. Stýská se mi po nich? Nevím.

Lidé. Věčně spěchající anonymní dav, beztvará masa, mlčící i hovořící, pracující i zahálející, vládnoucí i pokorení. Stýská se mi po nich? Nevím.

Nebe. Modré, nekonečné, poseté bělobou oblaků, plné křičících ptáků, škádlené větrem. Nekonečné. Stýská se mi po něm? Neskutečně. Kež bych tady v té těsné kabině mohl nějakou dírou ve stropě zahlédnout aspoň kousek nebe!

Aspoň kousek.

Nebe...

Kapitola 1

Návrat do kosmu

Tak pro mě začal devátý rok na Arestonu, nebo, chcete-li, druhý cyklus. Výkon mého trestu se přehoupl do druhé poloviny.

Areston se opět vzdaloval od Země a mířil k periférii sluneční soustavy, osamocený na své kosmické pouti, malé smítko unášející desetitisíce lidí, kteří byli ponecháni sami sobě. Mezi nimi se hemžilo padesát tisíc nováčků neboli holátek. Přišli nazí, vyholení, s prázdnými vnitřnostmi, ponížení na těle i na duchu. Pro ně začalo nejtěžší období.

Připomněl jsem si vlastní první dny po příchodu na Areston. Zvládl jsem je bravurně, ale – byla to skutečně má zásluha? Od samého počátku jsem žil ve skleníku Sokratovy tkalcovny, a tak mě minulo veškeré příkoří, které se valilo na ty, co se včas neuchytili. Dokonce jsem ani nevěděl, s jakými potížemi se mnozí poutníci potkávali. Víc než půl druhého roku jsem vlastně nevystrčil nos z Bastily, potýkal jsem se s primitivním tkalcovským stavem, měl jsem denně svou misku humusu a dokonce jsem si užíval pravidelně sexu, přitom jsem si tu a tam odskočil dolů schodištěm pro humus nebo materiál. Se skutečným životem na Arestonu a jeho nepsanými pravidly jsem se vlastně seznámil až potom, co mého patrona potkala osudová *nehoda*.

Teď jsem byl v jiné situaci. Mohl jsem tu bídu Arestonu sledovat v plné nahotě. Asi desetinu nováčků se nepodařilo nijak začlenit do běžného života. Začalo to tím, že jim podvodní kupci na vysoký úvěr prodali nějaké to pončo,

protože touha člověka obléknout se je silnější než chladné uvažování nad výdaji. Ale ten, kdo si pořídí půjčku, ji musí také splácet. Nejjednodušší bylo najít si patrona, ale existovali lidé, kteří nic neuměli, na fyzickou práci byli slabí, neměli výdrž a jejich vzdělání jim nebylo k ničemu, protože je až na výjimky nebylo kde uplatnit. Bankéři a patroni měli své lidi, kteří se jim starali o finanční věci, a do této mafie se málokomu podařilo proniknout. Úřednická místa byla rychle obsazena. Otroka, který nic nevydržel, si žádný patron u sebe nenechal, a tak se brzy chodby a schodiště plnily lidmi, kteří neměli nic, jen dluhy, a také neměli co do úst. A Areston, to není žádné charitativní zařízení.

Nakonec se všechno usadí; i ti bezprávní nakonec našli své místo, a když je nenašli, pořád byla po ruce sběrná šachta... a volná skvělá pracovní místa, dokonce i nezávislá. Každý může posloužit jako počišťovač nebo havran, iniciativní nováček se může uplatnit i jako hovnák. A pokud by mu ani tady pšenka nekvetla, odchyti ho někdo z temných pater. Tam se dostane mezi vyhnance a za žebrácký žold v podobě dvou misek humusu denně bude sloužit svým pánům do roztrhání těla.

Temná patra, to je věc, která mě tížila coby velitele Černých jezdců už dlouhé měsíce. Jednalo se o ty části cibulovité struktury Arestonu, do kterých jsme neměli přístup. Nebylo jich mnoho, jen asi deset, ale člověk, který se tam odvážil vstoupit, obvykle už nenašel cestu zpět, a pokud ano, pak často v několika kusech. Od svého předchůdce jsem převzal status quo a nic jsem na něm neměnil. Platilo, že Černí jezdci nebudou na temných patrech zasahovat, a naopak vládci temných podlaží nebudou rušit Černé jezdce v jejich akcích jinde v Arestonu.

Já sám jsem neměl k temným podlažím daleko. Unikl jsem jim jen o vlasek. Byl jsem odsouzen k vyhnanství, a takový vyhnanec najde útulek vlastně jen tam. Vyhnanec slouží temným pánům do roztrhání těla. Pokud by nesloužil, nesloužil by vůbec nikomu a neměl nárok žít.

Museli jsme doufat, že střídáním směn se na stavu temných podlaží něco změní, ale tušil jsem, že zatímco se některá z těchto pater projasní, jiná zase potemní. Tajemní vládci v temných zákoutích vládli železnou rukou. A jsem ochoten se vsadit, že dvě třetiny vražd, k nimž na Arestonu došlo, byly jejich dílem. Mrtvé nikdo nepočítal, ani havrani. V temných patrech jim pšenka nekvetla, tam se nosily mrtvoly přímo do sběrné šachty. Rozsekané, vykuhané, se stopami mučení.

Strukturu temných pater bylo možné zlomit jen zevnitř. Musel tam proniknout někdo ve službách Černých jezdců, ale kdo? Všichni Černí jezdci jsou známí, nikdo se tam inkognito nedostane. Budu sice najímat nové lidi, ale to nějakou dobu potrvá...

Mezitím se temná podlaží opět nasytí nováčky. Budou mezi nimi ti, kteří nenašli svého patrona a kráčeli za hlasem žaludku, a pak vyhnanci.

A soudce Wilson se už postará, aby vyhnanců byl dostatek.

Ale opravdu to bude soudce Wilson? Neviděl jsem ho náhodou, nahého jako nemluvně, v transferu? Něco mi bliklo před očima. Je docela dobře možné, že Areston bude potřebovat nového soudce. Mělo by být především mou starostí, abych se o nového soudce postaral. Nebo se toho ujmou vládci Magadanu?

Jak je na tom vlastně Haruspex? V tom zmatku při odletu trajektů jsem nestačil sledovat, jestli se také náhodou neobjevil mezi propuštěnými.

Ale Haruspex byl jen vlastním stínem. Stížen mozkovou mrtvicí, nebyl takřka schopen pohybu ani řeči. Haruspex byl vlastně mrtvým mužem.

Ale Magadan nadále zůstane mocností; je jisté, že se tam rozhoří boj o moc. Já ale musel zůstat stranou. Měl jsem jen třetinu mužů oproti optimálnímu stavu. Musel jsem se poohlédnout po nových kandidátech. Nebude to jednoduché a potrvá to několik týdnů. Být Černým jezdcem znamená zařadit se mezi elitu. Ale ne každý se pro tu práci hodí. Holátka se musí napřed aklimatizovat, to nějakou dobu potrvá. Zájemce je tedy třeba hledat mezi mazáky.

A je tu komplikace, mám tady Ištar...

* * *

Spala neklidně. Od chvíle, kdy jsem si ji odnesl z přijímače a dopravil výtahem až do své cely, neřekla ani slovo. Hleděla kamsi do neznáma, očividně celá v šoku. Když jsem ji na lůžku zahalil do přikrývky, zavřela oči, ale nebyl jsem si jist, zda skutečně spí.

Teprve asi po hodině se ozvalo tiché oddychování, překonali jsme tedy nejhorší.

Házela sebou ve spánku jako červ a oháněla se rukama, až připomínaly lopatky větrného mlýna, a vykřikovala nesrozumitelná slova. Občas otevřela oči, zahleděla se do prázdna a pak je zase zavřela. Pokud pronesla něco zřetelně, tak se jednalo o vulgární urážky. Byl jsem si jistý, že nebyly namířené proti mně. Hlas jako kdyby jí zhrubl.

Ištar. Byla o osm let starší, než když jsme se viděli naposledy. Bylo jí přinejmenším pětatřicet, a jak tady tak ležela, bylo zřejmé, že už to je odkvetlá květinka. Vrásky na tváři se jí rozmnožily jako bakterie v živném roztoku. Na kráse jí nepřidala ani úplně holá hlava, z celého ochlupení jí vlastně zbyly jen oční řasy. Měla pootevřená ústa, takže jsem mohl vidět, že jí v dolní čelisti chybí asi tři zuby. Byl bych ale ochoten se vsadit, že při nástupu na trajekt je ještě měla.

Trochu ztloustla – kde je konec toho štíhlého pasu? Tukové váčky mohu vidět i pod očima. Jak sebou zmítala, tak se občas celá odkryla, a já ji musel znovu halit do toho kusu řídké tkaniny. Jen ta pevná, krásná ňadra, což byla zbraň, na kterou mě kdysi nalákala, zůstala stejně krásná a půvabná jako dřív, ale byl bych ochoten se vsadit, že tady pracovala šikovní ruka plastického chirurga.

Pak sebou mrskla a já jsem zjistil, že má na zádech krvavý pruh. Malá ukázka péče dozorců, doprovázejících trajekt. Vědět tak, který z nich jí to udělal...

Pak jsem si však uvědomil, jak jí asi budu připadat já. O osm let starší, o osm let zkušenější, poznamenaný drsným světem Arestonu.

Jak ses sem dostalo, děvče? Jistě, byla jsi to ty, kdo mě uvedl do skupiny pontistů, byla jsi to ty, kdo mi prozradil to heslo. Jaké pozadí to ale všechno mělo? Snad ses na dlouhou pouť nepřihlásila dobrovolně?

„Tady to smrdí,“ uslyšel jsem konečně něco srozumitelného. „Je tady tma. Skoro úplná tma. To není světlo, to je bludička,“ ukázala kamsi ke stropu, odkud se linulo docela přijatelné osvětlení. „A něco tady páchne, jako močůvka.“

Teprve teď spatřila mě. Tvář se jí zkrivila hrůzou. Pružně jako kočka se vztyčila, na okamžik se zapotácela, jak

chytila rovnováhu a pak začala couvat, jako kdyby spatřila příšeru. Přikrývka i pončo se svezly k podlaze a ona se přitiskla ke stěně, kde zaujala polohu skrčence a křičela, jako kdyby ji na nože braly.

„Nech mě, prosím tě, nech mě, už ne, už ne!“

Nechtěl jsem se domýšlet, co všechno jí ještě udělali.

Zvedl jsem ji a odnesl ji v náručí zpět na lože.

Chlácholil jsem ji, jak nejlépe jsem dovedl.

„Iane?“ řekla s takovým výrazem ve tváři, jako kdyby právě teď procitla. „Iane, co tu děláš?“

„Už nejsem Ian,“ řekl jsem. „Tady mi říkají Sršeň. A přestaň se bát, už ti nikdo neublíží.“ Tady jsem bezostyšně lhal, ale byla to lež milosrdná. Ublížili jí už tím, že ji poslali sem.

„Iane,“ opakovala, jako kdyby mě neslyšela. Nechala se zahalit. „Iane, tohle je, tohle kolem...“

„To je Areston, má zlatá. Nečekal jsem, že se setkáme tak brzy, a už vůbec jsem nečekal, že se setkáme tady.“

Nedodal jsem, že měla velké štěstí, že se jí nezmocnil někdo z Magadanu nebo, nedej bože, z temných podlaží.

„A co bude dál?“

Co by bylo? Budeme žít, jak se dá. Mám jí malovat život na Arestonu v růžových barvách?

„Když už jsme tady,“ řekl jsem, „tak to musíme nějak přežít. Ještě jeden cyklus a vrátíme se domů.“

„Jaký jeden cyklus?“ sypala se z ní slova tak prudce, jako kdyby přímo explodovala, a navíc falešným tónem špatně naladěných houslí. Na chvíli opět propadla panice. „Jaký jeden cyklus? Ten hnusný soudce Wilson říkal, že mě odsuzuje na dva cykly, a pak ještě po procesu poznamenal, že pro takové, jako jsem já, je to málo.“

Děvče, tak ty jsi také jednou z těch, u nichž je v papírech poznámka o nežádoucím návratu?

Doslova mě to ohromilo. Měl jsem za to, že se po příštím cyklu vrátím domů, děj se co děj, že se protlačím do druhého nebo třetího trajektu, kdyby zas někdo náhodou chtěl ničit transfer výbušninami, a teď tohle... Už nejsem odpovědný jen za sebe, ale mám tu rodinu.

A jak že to říkala? Wilson? Ona se dostala před stejného soudce jako já? Vidím, děvče, že tě ta naše drahá planeta, po které všichni tak prahne, pěkně semlela. Ty ale vůbec nejsi pro Areston vhodný typ. Drobná jako květinka, křehká jako z porcelánu. Když tě porovná s třeba s Rebekou... To byl kus ženské, sto dvacet kilo živé váhy, na tu si hned tak někdo nepřišel. U té nějácí násilníci neměli šanci, kdekoho dokázala svou tíhou rozmačkat.

Porovnávat mohu třeba s takovou Pagnelou, mou sekretářkou, to byla taky ženská od rány, i když na to nevypadala. Po erotické stránce byly obě slušně vybavené a neštítily se přijmout na lože kdejakého chlapa, stačilo, že vypadal jen trochu slušně. Ale co ty, Ištar, vždyť ty jsi byla i v posteli něžná jako hedvábí, jaképak ty máš sexuální zkušenosti? A tady se na tebe valí stovky nadržенých chlapů, bezohledných, tvrdých, nemilosrdných. Jak ty se s tím vypořádáš? O tom, že bych tě držel u sebe jako ve skleníku, o tom nemůže být řeč.

Připomínám si další ženy, které jsem tady poznal. Alicuda. Uppsala. Renata. Ani jedné z nich nečinil místní život nějaké velké potíže.

A pak se mi jako blesk mihlo před očima další jméno.

Sagitta. To byl typický případ ženy, která sem nepatřila. Stejně drobná, stejně něžná, žena z jiné společnosti. I ta

se musela podrobit místním zvykům, a když si našla stařečného ochránce, tvrdě na to doplatili, ona i on. Měla tu smůlu, že porodila do marasmu Arestonu dítě. Arlinovi je teď už dvacet. A Sagitta? Škoda mluvit, tíhu osudu nepřezila. Zůstala po ní jen památka v mé duši. Posílá mi osud Ištar jako náhradu za ztracenou lásku?

Ne, tohle se nemělo stát! Už vypadala klidně, a já musel za svými záležitostmi. Opět jsem se propadal do běžného chaosu, který teď v Arestonu vládl.

Sršni, tvoje místo není tady, ty teď patříš nahoru, do přijímače. Tam se třídí lidi jako dobytek, tam se rozhoduje o lidských osudech, tam sahají dlouhé prsty otrokářů a lichvářů. Svou přítomností bych měl aspoň trochu mírnit nástup zla, kterým je Areston prolezlý.

„Náčelníku,“ ozval se Hamiro, který vešel do mé kabiny jako duch. V tom rozrušení z příchodu Ištar jsem nezajistil dveře. „Myslím, že bys měl jít nahoru.“

Pátravě jsem se na něj podíval.

„Děje se něco... no, neobvyklého. Areston má nežádoucí hosty.“

„Kam jdeš?“ procitla najednou Ištar. Vrhla se ke mně a objala mě jako hroznýš. Oči měla vytřeštěné a velké jako talíře.

„Musím něco vyřídit,“ odsekl jsem.

„Nenechávej mě tady!“ ovíjela se mi kolem krku jako břečťan. „Proboha, nenechávej mě tady samotnou!“

„Zajistím dveře,“ namítal jsem.

„A co když se nevrátíš?“

„Proč bych se neměl vrátit?“ podivil jsem se té otázce. Zatím jsem se vždycky vrátil, to je pravda, ale Ištar, která je na Arestonu pár hodin, neví zatím nic. Ale je

pravděpodobné, že hned poté, co sklouzla dolů rukávem, mohla zažít něco děsivého. Slyšel jsem o partě dobráků, která před několika cykly nastražila dolů pod rukávy ostré mačety, a sjíždějící holátka se tak sama rozsekala na kusy.

Tak jsem ji vzal s sebou.

* * *

Byli čtyři. Nebyli to poutníci, ale museli se jimi stát. Přicestovali sice posledním trajektem, ale nesklouzli se dolů slizkými rukávy. Rozhodně nebyli odsouzeni k žádnému trestu a dlouhá pouť se jich vlastně netýkala, ale přesto budou nuceni s námi všemi prožít přinejmenším jeden cyklus.

Pilot posledního trajektu se řídil předpisy. Když zaznamenal útok prchajících poutníků, kteří hodlali jeho loď přepadnout a odcestovat s ní dolů, neváhal, otevřel vrata transferu a opustil Areston. Ale v té době se ještě tito lidé na palubu trajektu nestačili přesunout, nepočítali s tak brzkým odletem, Ironií osudu se nestihl vrátit ani pan Bernardsson, člen Organizace pro repatriaci odsouzených. Ještě před několika hodinami sliboval Arlinovi, že jej vezme s sebou dolů. Byla tu jistá tělnatá dozorkyně, kterou jsem si pro sebe přejmenoval na tlustou Bertu, a byli tu další dva muži v uniformě dozorců, které jsem viděl poprvé.

Na odlet trajektu doplatili všichni, kteří pronikli do hangáru. Otevřená vrata znamenala okamžitou dekompresi. V okamžiku zemřeli a přetlak vzduchu je vymrštil do prostoru. To byl jediný výsledek toho neuváženého pokusu o útěk. Samotnému Arestonu dekomprese nehrozila. Otvor, kterým uprchlíci prolezli nahoru, se díky plastickým vlastnostem hmoty, z níž byl Areston postaven, sám zatáhl,

a posledního muže doslova přeštípl. Zpět do transferu dopadly jen nohy, horní část skončila mimo náš dosah.

Dozorci byli spravedlivě rozhořčeni, dožadovali se svých práv, ale mleli jen prázdnou slámu. Tady už žádná práva neměli. Neexistovalo nic, co by je mohlo vrátit zpět na Zemi, a musejí tedy absolvovat celý cyklus.

Přitom se dopustili hrubé strategické chyby. Pokud by aspoň trochu uvažovali, svlékli by se do naha a oholili by si hlavy. Tak by zapadli nepozorováni mezi houf holátek, která dosud neprošla přijímačem.

Později jsem se měl dovědět, že je z prostor určených pro dozorce vyhnal hlad a také chladná úvaha. Věděli, že jim nezbývá nic jiného než se zařadit mezi poutníky, ale vzali to za špatný konec. Usoudili, že bude stačit, když odloží elektrické biče a snad doufali, že je poutníci přijmou s otevřenou náručí. Jak se dalo očekávat, stal se pravý opak.

Jakmile lůza zjistila, že je otevřený průchod do jiných prostorů, čímž se rozumí chodba B, spojující přijímač s hangárem, vtrhlo tam přinejmenším deset trhovců doufajících, že se jim podaří získat zajímavé artefakty. Nu, stalo se. Místnost pro dozorce byla prakticky prázdná, byla tam jen čtyři lůžka pro odpočinek, jednoduchý stůl a dvě lavice, nábytek prakticky stejný jako v kterékoli cele. Lůžka byla pevně spojena s tělesem Arestonu, dozorcí zde tedy na tom byli o něco lépe než poutníci, kteří spali na hromádách hadrů nebo si pořizovali hamaky.

Skleněným průhledem, mohli dozorcí kontrolovat dění v prostoru hangáru. Byl zde i průchod do hangáru, ale protože se Areston již nenacházel v přísluní, nebylo možné jej otevřít. Pohled do hangáru byl neutěšený. Bylo tam přítmí a prázdno, přetlak vzduchu se postaral o to, že

všude bylo perfektně uklizeno. Další provoz v hangáru lze čekat za osm let.

Osobní zavazadla dozorců i pana Bernardssona dávno někdo rozkradl, byly to jen nevelké vaky s prádlem a několika nezbytnostmi a pan Bernardsson měl s sebou navíc malý počítač, který také zmizel kdesi v hlubinách Arestonu, což byla škoda.

Ale vetřelci zde také našli tři elektrické biče, a ty se dostaly do rukou trhovcům, když jsem na ně udeřil, neváhali se přiznat, že je dávno velmi výhodně prodali. Komu? Přece tomu, kdo dal nejvíc.

Ale jeden bič zůstal na místě. Třímal jej v ruce hromotluk s brunátnou tváří, navlečený do hrubého ponča. Ruce mu přetékal svalu, a těch teď právě využíval.

Jak pan Bernardsson, tak všichni dozorcí byli v žalostném stavu. Poutníci z nich strhali šaty, a to tak, že z nich zbyly jen cáry. Nebylo prostě myslitelné, že by tady někdo nosil takový oděv. Přípustné bylo navlékat na sebe jen to, co vyprodukoval Areston.

Jeden z dozorců ležel na Zemi a dva brutální chlapi ho mlátili dlouhými provazy. Druhý dozorce se svíjel v koutku a již zmíněný hromotluk do něj střídavě kopal a střídavě mu sázel rány elektrickým bičem. Pan Bernardsson ležel nedaleko a zdálo se, že je v bezvědomí. Patrně měl výchovnou lekci už za sebou.

Co se týče tlusté Berty, tak tu právě dva chlapi drželi za ruce a třetí se ji chystal znásilnit. Co se týče její tělesné stavby, byla ještě mohutnější než Rebeka. Nechat se jí obsluhovat u výdeje stravy, měl bych strach, že se poprsí velikosti melounů zřítí do kotle s humusem. U Rebeky byla její kulatost roztomilá, u tlusté Berty působila odporně.